

испълнителната власт е въ постояненъ заговоръ срѣщу съществующитѣ наредби.

Заради това не трѣбва да се удивляваме на общата нерѣшителностъ, която послѣдва слѣдъ завръщанieto отъ Варенъ, нерѣшителностъ която обзе както крайната, тъй и умѣренната партия. Помѣчиха се да прѣдставятъ бѣгството на краля, като да е билъ откраднатъ, безъ да се гледа на заявленията му. Провѣзгласиха за неприкосновенъ тогосъ когото държаха като плѣнникъ и стовариха всичката виновностъ върху Буйле и други второстепенни чиновници.

Но други бѣха впечатления на народната масса; тя се възмущаваше за дѣто я лъжаха. Лукавщината която тѣ съзрѣха отъ Людовика XVI до толкозъ имъ отвърна сърдцата, щото взаимнитѣ отношения на краля и на народа станаха нетърпими. Народа мрази криводушието. Освенъ това, ако Събранието се смѣяше само на заканванията на г-на де-Буйле, койго заплашваше, „че не ще остави камъкъ на камъкъ въ Парижъ, ако падне единъ косъмъ отъ главата на краля“, народа не се смѣяше, когато го наричаха *людоубѣ* достоенъ за *всемирно прѣзрѣние* и когато го плашаха съ гнѣвътъ на *всичкитѣ крале*. Думата за сваляние, произнесена отъ прессата и клубовѣтъ минаваше изъ уста въ уста. Събранието се ограничи като обяви, „че зема отъ рѣцѣтъ на Людовика XVI изпълнителната властъ, до като той не приеме Конституцията“.

Тогава въ Парижъ избухна ужасенъ гнѣвъ. Тълпата се упути къмъ Марсово-Поле за да подигне тамъ, върху олтаря на отечеството, грамадната ограда останала небутната слѣдъ празника на федерацията, едно прошение съ което да покани Събранието да отмѣни този си указъ и да провѣзгласи свалянието на Людовика XVI, като слѣдствие на неговото бѣгство. Това прошение бѣше покрито съ подписи. Тълпата бѣше многоглѣдна